

[Lone Dybkjær]

tanke om, at de måske ikke kontrollerer helt godt. Så i en vis forstand er jeg enig med statsministeren, når statsministeren siger, at det er de danske myndigheder, der bør kontrollere borgerne i Danmark. På den anden side tror jeg altså, vi skal passe på med at køre for fast på det synspunkt, hvis vi er interesseret i at gå nærmere ind i, hvad de andre lande foretager sig, for vi kunne i og for sig godt have behov for, at det var andre end lige præcis det pågældende lands egne borgere, der kontrollerede sig selv.

Derfor er det også nyttigt at henvise til statsministerens tilføjelse af, at når man ansøger om midler fra EU, skal man også være villig til at blive underkastet kontrol. Jeg vil ikke sige, at det blot er et spørgsmål om at ansøge om midler; i hele EU-proceduren synes jeg, vi er nødt til at diskutere, om vi faktisk ikke har behov for, at andre får lejlighed til at kigge os i kortene. Jeg tror sådan set, at Danmark står sig ved det.

Nu har jeg i mellemtiden fundet den paragraf, jeg gerne ville henvise til. Det er den paragraf, der hedder art. 138 C, som omhandler Parlamentets muligheder. Jeg er enig med de ordførere, der har sagt – og derfor vil jeg ikke gentage, hvad såvel hr. Kent Kirk som fru Charlotte Antonsen sagde omkring det her – at Parlamentet faktisk har en særlig rolle her, og Parlamentet har da også arbejdet med disse spørgsmål.

Hr. Ivar Nørgaard sagde vel mere eller mindre direkte, at det er en af de få ting, Parlamentet kunne påtage sig at udføre ordentligt. Jeg vil ikke sige det helt så dramatisk som hr. Ivar Nørgaard. Jeg mener også, at det på miljøområdet og forbrugerområdet kan foretage sig noget fornuftigt. Men det er utrolig vigtigt, at Parlamentet netop her, hvor det drejer sig om kontrol, også udfører sin opgave. Det er sådan set det mest synlige.

Hvis man går tilbage til den oprindelige danske grundlov, var vel sådan set også noget af det, parlamentet skulle, at kontrollere regeringen ved siden af også at lave lovgivning. Når vi så ikke har noget lovgivning i Parlamentet, må vi i det mindste påtage os den opgave, der hedder kontrol med den siddende regering.

Og her er der altså i art. 138 C en mulighed for at nedsætte et undersøgelsesudvalg. Efter

anmodning fra en fjerdedel af medlemmerne kan Europa-Parlamentet nedsætte et undersøgelsesudvalg og undersøge påstande om overtrædelse, fejl eller forsømmelser i forbindelse med gennemførelse af Fællesskabsretten, medmindre de påståede forhold er under retlig behandling. Denne paragraf – sådan må jeg i hvert fald opfatte det – er det muligt at anvende i forbindelse med netop undersøgelse af budgetterne.

Jeg har dog også forstået, at den ikke er blevet færdigforhandlet, fordi de nærmere vilkår for udøvelse af undersøgelsesbeføjelserne fastlægges efter fælles overenskomst mellem Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen, og her har man ikke kunnet blive enige. Der vil jeg sådan set opfordre den danske regering til at arbejde for, at man faktisk bliver enige, sådan at Parlamentet får nogle muligheder for at gå ind og kigge enkelte lande nærmere i kortene på nogle områder, og så synes jeg, at vi bliver nødt til at acceptere, at der vil være folk fra andre lande, der kigger os i kortene. Det synes jeg sådan set også er o.k. Det er jo part af det internationale samarbejde at gøre det på den måde.

Omkring Parlamentet vil jeg sige – for det har jeg i hvert fald ikke hørt, at nogen har sagt endnu – at der ville det jo altså også være dejligt, hvis Parlamentet selv var en anelse mere påholdende i forskellige sammenhænge. Det ville måske gøre Parlamentet en anelse stærkere i forbindelse med kontrol af Kommissionens, Rådets og forskellige landes pengeforbrug, hvis Parlamentet selv var lidt nøjeregnende.

Og dér må man sige, at de tre parlamentsbygninger, som Parlamentet har givet tilslutning til – uanset at det hænger sammen på en helt anden led end bare at bruge penge – er et dårligt signal at sende, det er et utrolig dårligt signal at sende til de europæiske befolkninger.

Jeg synes også, man er nødt til at sige, at den måde, man afregner på i Parlamentet, uanset om det kan være praktisk og alt muligt andet, også er et dårligt signal at sende til de europæiske befolkninger. Der er åbenbart tale om, at man kan mingelere for meget med tingene – så er jeg i hvert fald ikke gået for vidt – og det svækker i virkeligheden Parlamentets egne muligheder for at blive en troværdig kontrol-lant.